

Mensen van God,

Het was een goede tip (misschien wat impliciet) van de engel Gabriël!

Toen hij aan Maria het nieuws had verkondigd dat zij zwanger zou worden en een bijzonder kind zou baren had ze in eerste instantie toch wel wat vragen: hoe kan ik zwanger worden als ik nog nooit met een man naar bed ben geweest.

Het antwoord daarop van de engel zal niet meteen heel vertrouwenwekkend zijn geweest: Je zult zwanger worden doordat de Heilige Geest over je zal komen. Maar hij voegt er dan ook aan toe:

Luister, ook je familielid Elisabeth is zwanger van een zoon, ondanks haar hoge leeftijd, ondanks het feit dat men dacht dat ze onvruchtbaar was. 'Voor God is niets onmogelijk!'

Deze mededeling maakt dat Maria op reis gaat naar deze nicht Elisabeth. Elisabeth is zwanger van een jongen die Johannes genoemd zal worden, de voorloper van Jezus, net iets ouder, de wegbereider.

Elisabeth en Maria, twee vrouwen met een geheel eigen achtergrond, waarvan het in allebei de gevallen helemaal niet voor de hand lijkt, of dat op z'n minst vragen oproept, dat ze zwanger kunnen/zullen worden.

Het is mooi dat ze op deze manier samen kunnen optrekken, twee vrouwen van wie vast het een en ander achter hun rug zal worden opgemerkt.

Elisabeth, die haar leven lang al graag zwanger had willen worden, maar bij wie het keer op keer niet lukte.

Als de jaren dan voorbij trekken en iedereen om je heen kinderen krijgt, zussen, vriendinnen, oude bekenden.

Als die kinderen groter worden en je ziet dat elke fase weer zijn eigen charmes heeft, inclusief alle ingewikkeldheden die daarbij horen ('maakt mij het uit hoe lastig kinderen, pubers kunnen zijn, ik zou het er met alle liefde bijnemen', zoals iemand die ongewenst kinderloos is opmerkte.').

Als die kinderen op hun beurt weer kinderen gaan krijgen en je zussen, vriendinnen en oude bekenden grootmoeders worden, telkens is het weer een pijnpunt in je leven.

Elisabeth geeft het zelf ook aan wanneer ze zegt:

'De Heer heeft zich mijn lot aangetrokken. Hij heeft dit voor mij gedaan opdat de mensen me niet langer verachten.'

Zo heeft Elisabeth dit ervaren en staat ze symbool voor vrouwen door alle eeuwen heen en overal ter wereld die zo ontzettend verlangen naar een kind, maar niet zwanger worden of miskraam na miskraam krijgen. Voor veel vrouwen gaat het om hun bestaansrecht in de samenleving.

En ook nu, in onze tijd, is het voor veel vrouwen van een groot belang, er is net ook weer een documentaire uit met de titel: 'Heb je kinderen?', de hamvraag die zo vaak gesteld wordt en als je dan 'nee' zegt dan zijn er de vreemdste reacties: mensen die er niet mee om kunnen gaan, niet meer verder met je praten. Of dat er op een gegeven moment niet meer naar gevraagd wordt, omdat het zo'n pijnlijk onderwerp wordt.

Voor Maria is het op haar beurt ook niet vanzelfsprekend en ligt de vernedering en de verachting op de loer. Zo'n jong meisje en dan zwanger, van wie dan? De oordelen zullen niet mals zijn. En het zal voor haar wellicht ook de vraag zijn geweest of in deze

omstandigheden Jozef wel bij haar zal blijven. Zal hij het accepteren dat zij onder deze bijzondere omstandigheden zwanger is geworden. Zal hij haar vertrouwen en zal zij hem kunnen vertrouwen?

Twee vrouwen die nieuw leven in zich dragen, twee vrouwen met heel verschillende vragen, maar die ook heel veel kunnen delen.

In de Kerk van de Verzoening in Taizé word ik elk jaar opnieuw getroffen door de moderne glas-in-lood ramen die aan de zuidkant in de muur zijn gemaakt. Met een beetje geluk schijnt de zon en laat daardoor de prachtige kleuren warm oplichten.

Er zijn een aantal scene's verbeeld: onder andere de annunciatie, de aankondiging van de engel aan Maria en de visitatie; de ontmoeting van Maria en Elisabeth. Ook deze herfstvakantie, toen we weer met een groep in Taizé waren kon ik het niet laten een foto van het raam te maken.

Nu dan toch ook de foto op de voorkant van de liturgie.

Het glas is dieprood.

Je ziet links Elisabeth staan met open armen, voor haar huis. Van rechts komt Maria aan en ze reikt naar Elisabeth. Ze kijken elkaar aan, het is het moment voordat ze elkaar zullen omhelzen.

Doordat ze dat nog net niet doen, dat omhelzen, maar je beide vrouwen zo duidelijk ziet, de een frontaal en de ander en face, kun je ook goed hun buiken zien.

En dan zie je in de buik van Elisabeth een klein kindje dat kijkt naar die andere buik, waarin ook een klein kindje zit. Ook zij reiken naar elkaar.

Op twee niveaus is er sprake van een ontmoeting: de vrouwen zien elkaar en de kunstenaar verbeeldt met de ontmoeting van de kinderen het vers: Toen Elisabeth de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot.

Er zit ook een leuk grapje in het raam: het beeld van ultieme huiselijkheid: je ziet links in het beeld in de deuropening een klein poesje.

Het is een open beeld, twee vrouwen, aan wie je kunt zien dat de een wat ouder is dan de ander, maar die op gelijke hoogte staan, dezelfde kleuren dragen. Elkaar aankijken en weten, het is iets bijzonders dat hier gebeurt.

Twee vrouwen met een eigen verhaal, maar daarin zit ook veel van wat ze delen.

Het allebei zwanger zijn delen ze uiteraard, zet twee zwangere vrouwen bij elkaar en er valt heel wat uit te wisselen.

Over wat je voelt.

De veranderingen in en aan je lijf.

Je moodswings.

Waar je tegen op ziet, waar je naar uitkijkt.

Hoe je partner reageert en of die een goede vader of moeder zal zijn.

Veel om te delen en al ervaart iedereen weer andere dingen, het scheidt een band.

Het is goed om deze dingen te delen en het is een stevig tegenwicht tegen al te roze wolken.

Wanneer Elisabeth Maria ziet, jubelt ze het uit, als een profetes zingt ze haar lied:

'De meest gezegende ben je van alle vrouwen en gezegend is de vrucht van je schoot!

Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zijn gegaan.'

Elisabeths' lied zet de toon van de verwachting, van de belofte van een kind, van deze twee kinderen die de wereld op z'n kop zullen gaan zetten, elk in een eigen rol, met een eigen karakter.

Beide moeders worden een instrument om iets belangrijks te laten gebeuren.

Zwanger van het goede nieuws dat je niet anders dan doet jubelen, al is de toekomst nog lang niet zeker.

Elkaar dragend in die onzekerheid én in die verwachting.

Op de achtergrond echoot het visioen beschreven door de profeet Jesaja:

Daarin wordt gesproken dat het ooit anders zal worden.

Er zal iemand komen die wijs en verstandig is, die weet wat goed is voor de wereld, voor de mensen, voor de dieren. Gerechtigheid en trouw draagt hij als gordels om hem heen.

Het visioen spreekt van een wereld waarin alles goed zal zijn, waarin een ieder op een heilzame manier met elkaar zal kunnen leven.

De kennis van de Eeuwige zal de aarde vervullen,

zo zal het worden,

zo zal het zijn,

daar mogen we op hopen

dat mogen we verwachten

Amen.